

Jacob Stangerup Corpo Squisito

1. februar – 17. maj 2015

Corpo squisito er italiensk og betyder 'udsøgt legeme'. Der optræder kroppe eller kropsdele i næsten alle Jacob Stangerups værker. Alligevel minder kultegningerne mere om studier af sindet end af legemets ydre form og indre opbygning. Anatomen Andreas Vesalius udgav i 1543 den første egentlige lærebog i menneskets anatomi, forsynet med detaljerede illustrationer. Dengang et banebrydende værk, fordi det var baseret på dissektioner af menneskelig fremfor døde dyr. Hos Stangerup spores en lignende drift mod at skære ind til benet og udforske strukturer, omend af mere bevidsthedsmæssig art.

Det monumentale triptykon, som lægger navn til udstillingen, viser tre skeletagtige bronzeskulpturer i et dunkelt interiør. Jacob Stangerup støbte dem i Italien for omkring 15 år siden. De er i virkeligheden vældig små, men her skaleret op i legemsstørrelse og forvandlet til tre tegninger, der samtidig parafraserer Francis Bacons trefløjede maleri *Three Studies for Figures at the Base of a Crucifixion* (1945). Figureerne er placeret i hver deres tegning med eget lysindfald, selvom de øjensynlig befinder sig i samme interiør. Værelsets rundede linjer og baggrundens damasktapet fortsætter nemlig. Et privat barndomsfoto fra en parisisk lejlighed har dannet grundlag for rummets udformning. Tapetet refererer til renæssancens Italien, hvor det mønstrede silkestof var uhyre populært.

Jacob Stangerups måde at blande tingene på er inspireret af surrealisternes *cadavre exquis* (fr. det udsøgte lig), hvilket titlen *Corpo squisito* også indikerer. Metoden var et forsøg på at undvige fornuftens censur. I en kollektiv skabelsesproces blev tekster, tegninger eller collager sat sammen efter tilfældighedsprincipper. Stangerup er ingen kollektivist. Han arbejder alene og langsommeligt, men i dialog med værker af fx Hans Bellmer, Gerhard Richter, Al Taylor og Francis Bacon. Kultegning er en vanskelig disciplin, når målet hedder præcision. Støvet lægger sig ovenpå papiret, uden rigtig at trænge ned. Det tog Stangerup cirka seks måneder at tegne triptykonet, som er fuldkommen mættet til kanten. Udover de tekniske udfordringer synes processen at have været en mental prøvelse. A3-formaterne fremstår derimod luftigere med plads til indfald og bevidste 'fejl' såsom kruseduller, overstregninger, notater. De opløser i nogen grad det perfektionerede formsprog. Tyder måske ligefrem på et stilistisk selvopgør.

Hinsides fornuftens censur skaber Jacob Stangerup forbindelser mellem kunsthistorie, anatomi, rodeo shows på YouTube, muselmalede porcelænstallerkener osv. Sammensætningerne overrumpler og gør tegningerne til billeder på bevidsthedens uregerlige strøm. De udvalgte objekter finder han i sit nærmiljø. Fx en tæppebanker, eller hans egne gamle skulpturer fra vindueskarmen, som får nyt liv i det monumentale triptykon. Resultatet bliver en slags tegnede readymades (eng. 'færdiglavet'), der både sender hilsner til samtiden, det 20. århundredes avantgarde og tidligere kunsthistoriske epoker. Værkerne beviser, at virkeligheden er en leg med betydninger. I hvert fald på papiret.

Tak til Grosserer L. F. Foghts Fond og Det Obelske Familiefond.